

Τό σενάριο lockstep του Ίδρυματος Ροκφέλλερ: Προφητικές ή προγραμματικές ασκήσεις επί χάρτου;

Tό 2010 τό Ίδρυμα Ροκφέλλερ δημοσίευσε μιά βαρύνουσα σημασίας μελέτη, στην οποία αναλύθηκαν τέσσερα σενάρια για τό μέλλον τής Τεχνολογίας καί τής Διεθνούς Ανάπτυξης (Scenarios for the Future of Technology and International Development).

Σύμφωνα μέ τό πίο επίκαιρο για τήν εποχή μας σενάριο, ἐκεῖνο πού εἶχε τήν κωδική ὀνομασία «lockstep» (ὑπό αὐτόν τόν ὄρο, ὁ ὁποῖος χρησιμοποιήθηκε για τούς κρατουμένους στίς ἀμερικανικές φυλακές τόν 19ο αἰώνα, νοεῖται ὁ ρυθμικός βηματισμός σέ σφιχτή διάταξη), ὁ κόσμος μας ἐκτιμήθηκε ὅτι θά εἰσέλθει στην εποχή τής αὐταρχικῆς διακυβέρνησης, χαρακτηριστικά γνωρίσματα τής ὁποίας θά εἶναι ἡ ὀλική ἐπιτήρηση καί ὁ κρατικός καταναγκασμός.

Γιά νά κατανοήσουμε τί σημαίνουν αὐτά τά δύο χαρακτηριστικά γνωρίσματα τοῦ κοινωνικοῦ μοντέλου, πού οἱ συντάκτες τής σχετικῆς μελέτης ἀποφάνθηκαν ὅτι ἐνδέχεται νά ἐπιβληθεῖ στό μέλλον (καί πλέον ἔχει γίνει τό δικό μας παρόν), εἶναι σκόπιμο νά πληροφορηθοῦμε τί ἔγραφε ὁ καθηγητής πολιτικῆς φιλοσοφίας Frederic Gros στή μονογραφία του μέ τίτλο «**Ἡ ἀρχή τής ἀσφάλειας**» (μτφ.: Ἄλ. Κιουτκιολής, ἐκδ. Πόλις, Ἀθήνα 2016, σελ. 209): «**Αὐτό εἶναι τό βασίλειο τής ἀσφάλειας στό ἔσχατο σημεῖο τῆς: ἡ διαρκῆ παρακολούθηση μιᾶς διαδικασίας, ἡ πλήρης ἀνιχνευσιμότητα**».

Μάλιστα, ὁ ἴδιος συγγραφέας, ὁ ὁποῖος μᾶς θυμίζει ὅτι ἡ ἐπιβολή στην Εὐρώπη ἑνός ἀνιχνευτικοῦ συστήματος για τά βοοειδή ἦταν ἀπόρροια τής ὑγειονομικῆς κρίσης τῶν τρελῶν ἀγελάδων, ἀναφέρεται στά πλεονεκτήματα τῶν ὑποδοριῶς ἐμφυτευμένων κοριῶν, δηλ. τῶν μικροτσίπ:

«Ένας μειωμένης ἰκανότητας ἀσθενῆς μπορεῖ εὐκόλα νά ξεχάσει

Σημείωση:

Τό περιοδικό μας εἶχε καί στό πρόσφατο παρελθόν ἀναφερθεῖ στό «**Scenarios for the Future of Technology and International Development**» τοῦ Ίδρυματος Rockfeller, στά τεύχη του 213 (Μάιος 2020) καί 218 (Ὀκτώβριος 2020), μέ τά ἄρθρα τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη, «**Πολυεπίς ὁ σχεδιασμός τῆς Πανδημίας**» καί «**Ὁ Κορόνα-Ίός ἔχει ἐπιπτώσεις στή Λογική, στήν Ψυχολογία καί στήν Πίστη τῶν θρησκευομένων**».

τήν ασθένειά του ή ακόμα και τήν ταυτότητά του. Όλο τό ιστορικό του μπορεί νά περιληφθεῖ σέ ἕνα ὑποδόριο μικροσίπ: ἀρκεῖ νά τό σκανάρουν ὅταν ὁ ἀσθενής εἰσαχθεῖ στό νοσοκομεῖο. Τό μικροσίπ ἀναπληρώνει τίς διανοητικές του ἰκανότητες. Ὁ θαμώνας τῶν κλάμπ δέν χρειάζεται πλέον νά κουβαλάει μέσο πληρωμῆς ἢ ταυτότητα: ἀρκεῖ νά τόν σκανάρουν στό πάνω μέρος τοῦ μπράτσου, στήν εἴσοδο καί μετά, κάθε φορά πού καταναλώνει. Εἶναι πιό “πρακτικό”, ἢ λειτουργικότητα δέν ἔχει ὅρια» (ὁ.π., σελ. 213).

Ἡ ἀνησυχία τοῦ πολίτη ἀπό τήν ἀνάγνωση τέτοιων χωρίων θά γίνεῖ μεγαλύτερη, μόλις διαβάσει τί ἔγραφε τό 2017 ὁ Mark O’Connell στό βιβλίο του «**Ὁ ἄνθρωπος τοῦ μέλλοντος. Ἡ προσπάθεια νά ἐπιμηκύνουμε τή ζωή μας καί νά λύσουμε τό πρόβλημα τοῦ θανάτου**» (μτφ.: Γ. Στάμου, ἐκδ. Κλειδάριθμος, Ἀθήνα 2020, σελ. 23):

«Εἶδα τό στίγμα τοῦ διανθρωπισμοῦ σέ δηλώσεις ὅπως αὐτή τοῦ γενικοῦ διευθυντῆ τῆς Google, τοῦ Ἐρικ Σμίντ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι «τελικά ὅλοι θά ἔχουμε ἕνα ἐμφύτευμα· ἐσύ ἀπλῶς θά σκέφτεσαι κάτι καί ἐκεῖνο θά σοῦ δίνει τήν ἀπάντηση».

Οἱ συντάκτες τῆς προαναφερθείσας μελέτης τοῦ Ίδρύματος Ροκφέλερ ἐκτίμησαν ὅτι ὁ Ὄργουελικός κόσμος τῆς ὀλικῆς ἐπιτήρησης καί τοῦ κρατικοῦ καταναγκασμοῦ θά λάβει σάρκα καί ὄστα, ἂν ξεσπάσει μιὰ μεγάλη πανδημία γρίπης, ἢ ὁποῖα ἐκτιμήθηκε ὅτι θά ἐμφανιζόταν τό 2012, θά μόλυνε περίπου τό 20% τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ καί θά σκότωνε 8 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους μέσα σέ διάστημα ἑπτὰ μηνῶν. Τό μοντέλο διαχείρισής της ὁμοιάζει ἐντυπωσιακά μέ ὅ,τι βιώνουμε ἐν ἔτει 2021!

Σύμφωνα μέ τήν ἴδια μελέτη, τό διαχειριστικό πρότυπο πού θά υἱοθετηθεῖ θά εἶναι τό Κινεζικό. Ἀπό αὐτό θά ἀντιγραφοῦν τά ἀνταρχικά μέτρα προστασίας, πού ἐφαρμόζει ἡ Κίνα σέ τέτοιες περιπτώσεις. Στά ἐπιβληθέντα ὑγειονομικά μέτρα συγκαταλέγονται ἡ θερμομέτρηση στίς εἰσόδους χώρων προσπελάσιμων σέ ἀόριστο ἀριθμό προσώπων, ὅπως σέ σιδηροδρομικούς σταθμούς καί σουπερ-μάρκετ, καθώς καί ἡ ὑποχρεωτική χρήση μάσκας. Τό ἀνησυχητικό συμπέρασμα στό ὁποῖο καταλήγει ἡ μελέτη εἶναι τό ἑξῆς:

«Ἀκόμη καί μετά τήν ὑφεση τῆς πανδημίας, ἕνας πιό ἀνταρχικός ἔλεγχος σέ συνδυασμό μέ τήν ἐπιτήρηση τῶν πολιτῶν καθώς καί τῶν δραστηριοτήτων τους, δέν διατηροῦνται ἀπλῶς, ἀλλά ἐπιτείνονται. Προκειμένου νά προστατευθοῦν ἀπό προβλήματα πού ἐξαπλώνονται ὀλοένα καί περισσότερο σέ παγκόσμια κλίμακα –ἀπό τίς πανδημίες καί τή διεθνή τρομοκρατία μέχρι τίς περιβαλλοντικές κρίσεις καί τά φαινόμενα αὐξανόμενης φτώχειας–, οἱ ἡγέτες τῶν λαῶν γαντζώνονται ἀκόμη

πιό σφιχτά στην καρέκλα της εξουσίας (*took a firmer grip on power*). [...] Αρχικά, ή ιδέα ενός κόσμου στον οποίο επικρατεί αυξημένος έλεγχος (*more controlled world*) κέρδισε την ευρεία αποδοχή και συναίνεση. Οί πολίτες παραχώρησαν οικειοθελώς μέρος της κυριαρχίας τους –και της ιδιωτικότητας τους– σέ πιό πατερναλιστικά κράτη (*more paternalistic states*), μέ αντίλλαγμα τή μεγαλύτερη ασφάλεια και σταθερότητα. Οί μέν πολίτες υπήρξαν πιό άνεκτικοί και μάλιστα ιδιαίτέρως πρόθυμοι νά δεχθούν έντολές και έπιτήρηση από τά ύψηλότερα κλιμάκια της εξουσίας, οί δέ έθνικοί ήγέτες είχαν μεγαλύτερο περιθώριο νά επιβάλλουν τήν τάξη μέ τούς τρόπους πού έκριναν κατάλληλους. Στίς άνεπτυγμένες χώρες, ή αυξημένη έπιτήρηση είχε πολλές μορφές: επί παραδειγματι, βιομετρικές ταυτότητες για όλους τούς πολίτες και αυστηρότερο έλεγχο τών σημαντικότερων βιομηχανιών, ή σταθερότητα τών όποιων κρίθηκε ζωτικής σημασίας για τά έθνικά συμφέροντα. Σέ πολλές άνεπτυγμένες χώρες, ή επιβαλλόμενη συνεργασία μέ μιά σειρά νέων κανονισμών και συμβάσεων αποκατέστησε, άργά αλλά σταθερά, τόσο τήν τάξη όσο και –τό σημαντικότερο– τήν οικονομική ανάπτυξη.

Ο Paul Schreyer στό βιβλίο του μέ τίτλο «**Χρονικό μιās προαναγγελθείας κρίσης. Πώς ένας ιός μπόρεσε νά αλλάξει τόν κόσμο**» («*Chronik einer angekündigten Krise. Wie ein Virus die Welt verändern konnte*», έκδ. Westend, Frankfurt/Main, 4η έκδ., 2020», σελ. 81) τονίζει ότι, έδω και δέκα τουλάχιστον χρόνια, οί εκπρόσωποι της παγκόσμιας έλίτ προβληματίζονται σέ σχέση μέ τίς πολιτικές και κοινωνικές προκλήσεις πού θά προκύψουν από τρομακτικές πανδημίες. Παραθέτει μάλιστα μιά δημόσια τοποθέτηση του Jacques Attali, ό όποιος δέν ήταν μόνο επί χρόνια σύμβουλος του Γάλλου Προέδρου Φρανσουά Μιτεράν, αλλά και εκείνος πού άνέδειξε τόν σημερινό Γάλλο Πρόεδρο Έμανουέλ Μακρόν. Τόν Μάιο του 2009, μόλις είχε ξεσπάσει ή έπιδημία της γρίπης τών χοίρων, είχε δηλώσει τά έξης:

«Η ιστορία διδάσκει ότι ή ανθρωπότητα εξελίσσεται σημαντικά, μόνο όταν νιώθει πραγματικό φόβο. [...] Η πανδημία πού ξεκίνησε θά μπορούσε νά προκαλέσει έναν τέτοιον διαρθρωτικό φόβο. [...] Μιά μεγαλύτερη πανδημία θά άφνιπίσει τούς πολίτες, οί όποιοι θά συνειδητοποιήσουν τήν ανάγκη νά επιδείξουν άλτρουισμό μέ έναν τρόπο πολύ πιό άποτελεσματικό άπ' ό,τι άν διεξαγόταν ένας δημόσιος διάλογος μέ αντικείμενο τόν ανθρωπισμό ή τήν οικολογία. Ακόμη και άν ή τρέχουσα ύγειονομική κρίση δέν είναι τόσο σοβαρή, όπως θέλουμε νά ελπίζουμε, δέν πρέπει νά κάνουμε τό ίδιο λάθος μέ εκείνο πού κάναμε επί οικονομικής κρίσεως, δηλ. νά μήν πάρουμε τό μάθημά μας, ώστε ένόψει της έπόμενης, αναπόφευκτης ύγειονομικής κρίσης, νά στήσουμε μηχανισμούς έπιτήρησης και έλέγχου,

καθώς και έφοδιαστικές άλυσίδες για τήν δίκαιη κατανομή φαρμάκων και έμβολίων. Πρός τόν σκοπό αυτόν, πρέπει νά ακολουθήσουμε μιá παγκόσμια πολιτική, μεριμνώντας για παγκόσμια άποθήκευση και φορολόγηση. Έτσι θά μπορέσουμε, πολύ γρηγορότερα άπ' ό,τι άν ύπῆρχαν μόνο οικονομικοί λόγοι, νά χτίσουμε τά θεμέλια για μιá πραγματικά παγκόσμια κυβέρνηση».

Πολλά σημάδια δείχνουν ότι βρισκόμαστε στην τελική εϋθειά για τή δημιουργία μιās παγκόσμιας κυβέρνησης, ή όποία δυστυχώς έξ όρισμού δέν μπορεϊ νά είναι δημοκρατική. Η ρητορική περί προβλημάτων πού έχουν παγκόσμια διάσταση, όπως ή τρομοκρατία, ή πανδημία και ή κλιματική αλλαγή, πηγαίνει πακέτο μέ τήν άπό πολλών έτων καλλιιεργούμενη ιδέα τής παγκόσμιας κυβέρνησης, ή όποία ύποτίθεται ότι είναι ή μόνη πού προσφέρεται ιδανικά για τήν «καταπολέμηση» τών παγκόσμιων άπειλών. Άν όμως οί άπειλές αυτές είναι κατασκευασμένες, τότε ή ύπό προετοιμασία παγκόσμια κυβέρνηση άποτελείται άπό εμπρηστές πού μεταμφιεσθήκαν σέ πυροσβέστες. Άρα, μελέτες σαν εκείνη του «φιλανθρωπικού» Ίδρύματος Ροκφέλλερ, πού παρουσιάσθηκε παραπάνω, δέν άποτελούν προφητικές αλλά προγραμματικές άσκῆσεις επί χάρτου.

Προσοχή: Για νά λειτουργήσει μιá παγκόσμια κυβέρνηση χρειάζεται, μεταξύ άλλων, δύο βοηθητικές τουρμπίνες: Άφ' ενός τήν «ένωση όλων των θρησκείων σέ ένα τερατώδες κατασκεύασμα, σέ μιá Πανθρησκεία», όπως σημειώνει ό αείμνηστος π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος στό έξαιρετικό βιβλίο του «Ο οίκουμενισμός χωρίς μάσκα» (έκδ. Όρθοδόξου Τύπου, Άθήνα 2020, σελ. 26/27). Άφ' έτέρου, ένα παγκόσμιο νόμισμα. Η άφιξη του Πάπα στην Ελλάδα, επί έδάφους παγκόσμιας ύγειονομικής δικτατορίας, είναι ένα άκόμη σημάδι ότι τό μαγείρεμα τής παγκόσμιας κυβέρνησης αλλά και του παγκόσμιου κυβερνήτη βρίσκεται σέ τελικό στάδιο. Άς κρατήσουμε τήν ανάσα μας, όση μās έχει άπομείνει άπό τήν πολλή χρήση τής μάσκας, όντας προετοιμασμένοι για τά δαιμονικά άποκαλυπτήρια!

Κωνσταντῖνος Βαθιώτης

τ. Αναπλ. Καθηγητής
Νομικής Σχολής Δ.Π.Θ.